

DÉMON
A SLEČNA PRYMOVÁ
PAULO COELHO

DÉMON
A SLEČNA PRYMOVÁ

DÉMON
A SLEČNA PRYMOVÁ
PAULO COELHO

Paulo Coelho
O DEMÔNIO E A SRITA. PRYM

Copyright © 2000 by Paulo Coelho

<http://paulocoelhoblog.com>

This edition was published by arrangements with Sant Jordi

Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain

www.santjordi-asociados.com

All rights reserved.

Translation © 2009 by Miroslava Petrovská

Cover illustration © 2026 by Martin Augustín

Slovak edition © 2009, 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0843-4

*Ó, nepoškvrnená Panna Mária, pros za nás,
ktorí sa k tebe utiekame. Amen*

*Tu sa ho ktorýsi popredný muž opýtal:
„Učiteľ dobrý, čo mám robiť,
aby som bol dedičom večného života?“
Ježiš mu odvetil:
„Prečo ma nazývaš dobrým?
Nik nie je dobrý,
jedine Boh.“*

LUKÁŠ 18, 18 – 19

Dielo Paula Coelho z vydavateľstva IKAR

Veronika sa rozhodla zomrieť (2008)

Život – Citáty (2008)

Brida (2009)

Víťaz je sám (2009)

Láska – Citáty (2009)

Ako rieka, ktorá plynie... (2010)

Valkýry (2015)

Špiónka (2016)

Čarodejnica z Portobella (2017)

Hippie (2018)

Alef (2020)

Piata hora (2020)

Na brehu Rio Piedra som si sadla a plakala (2020)

Pútnik z Compostely (2020)

Jedenásť minút (2021)

Rukopis z Akkry (2021)

Záhir (2021)

Cudzoložstvo (2022)

Lukostrelec (2024)

Alchymista (2026)

Pripravujeme:

Maktub (2026)

Autorova poznámka

Prvá zmienka o Rozdelení pochádza zo starej Perzie. Len čo Boh času stvoril svet, pocítil vôkol seba harmóniu, zároveň si však uvedomil, že mu chýba čosi veľmi dôležité – spoločník, s ktorým by mohol všetku tú krásu vychutnať.

Celých tisíc rokov sa modlil, aby sa mu narodil syn. Dejiny sa nezmieňujú o tom, ku komu sa modlil, keďže bol najvyšším pánom stvorenia, všemocným bohom; no i tak sa modlil, až napokon zostal v požehnanom stave.

Keď dosiahol to, po čom tak veľmi túžil, oľutoval svoj čin a uvedomil si, že rovnováha sveta je veľmi krehká. Bolo však už priveľmi neskoro – dieťa bolo na ceste. Jeho plač zapríčinil, že dieťa, ktoré nosil vo svojom tele, sa rozdelilo na dve bytosti.

Legenda ďalej hovorí, že z modlitby Boha času sa zrodilo Dobro (Ormuz) a z jeho ľútosti zas jeho dvojča Zlo (Arima).

Ustarostený Boh času zariadil všetko tak, aby ako prvý vyšiel z jeho útrob Ormuz, ktorý mal dohliadnuť na svojho brata, lebo ten mohol spôsobiť svetu veľké nepríjemnosti. Keďže Zlo je veľmi bystré a schopné všetkého, v hodine pôrodu odtlačilo Ormuza a ako prvé uzrelo svetlo sveta práve ono.

Sklúčený Boh času sa rozhodol stvoriť Ormuzovi spo-

jencov, a tak vznikol ľudský rod, ktorý mal spolu s ním bojovať proti zlému Arimovi, aby sa nezmocnil vlády nad svetom.

V perzskej legende sa ľudstvo zrodilo ako spojenec Dobra a podľa nej aj vyhrá konečný boj. O mnoho storočí neskôr vznikla iná legenda o Rozdelení, podľa ktorej je človek nástrojom Zla.

Myslím, že väčšina čitateľov vie, o čom hovorím. Muž so ženou žijú spolu v rajskej záhrade, kde majú nadostač všetkého, čo sa im len zažiada. Majú zakázané len jedno – nesmú spoznať, čo znamená Dobro a Zlo. A všemocný Pán hovorí (Genezis 2, 17): „Zo stromu poznania dobra a zla však nejedz!“

Jedného dňa sa však objaví had a ubezpečuje ich, že toto poznanie je dôležitejšie ako celý raj a oni majú právo získať ho. Žena najskôr odmieta, hovorí, že Boh im pohrozil smrťou, had ju však presviedča, že nič také jej nehrozí, práve naopak, vo chvíli, keď spoznajú, čo je Dobro a Zlo, stanú sa rovnými Bohu.

Eva sa napokon dá presvedčiť a ochutná zo zakázaného ovocia, ba ponúkne aj Adamovi. Od tej chvíle sa počiatočná rovnováha raja naruší a oni obaja sú prekliati a vyhnaní z raja. Boh však pritom vyslovil jednu tajomnú vetu, ktorá potvrdzuje hadove slová: „Hľa, človek sa stal jedným z nás, vie rozpoznať Dobro i Zlo.“

Ani v tomto prípade (rovnako ako v príbehu o Bohu času, ktorý sa modlí a prosí o čosi aj napriek tomu, že je absolútnym pánom sveta) Biblia nevysvetľuje, s kým sa rozpráva jediný Boh, a ak je jediný, prečo použil slová „jediným z nás“.

Nech je to akokoľvek, ľudský rod je od svojho počiatku nútený pohybovať sa medzi týmito dvoma protikladmi – večne je rozdelený medzi Dobrom a Zlom. Aj nás sa zmocňujú tie isté pochybnosti, aké trápili už našich predkov. Ústrednou témou tejto knihy je práve otázka Dobra a Zla – na niektorých miestach dopĺňajú zápletku legendy, roztrúsené po všetkých kútoch zeme.

Knihou *Démon a slečna Prymová* uzatváram trilógiu *A na siedmy deň...*, do ktorej patria romány *Na brehu Rio Piedra som sedela a plakala* (1994) a *Veronika sa rozhodla zomrieť* (1998). Vo všetkých troch sa hovorí o jedinom týždni v živote jednoduchých ľudí, ktorí vstupujú náhle do konfrontácie s láskou, smrťou a mocou. Som totiž presvedčený, že hlboké zmeny v živote tak ľudského jedinca, ako aj celej spoločnosti sa uskutočňujú za veľmi krátky čas. Keď to najmenej očakávame, život nás postaví pred výzvu, aby vyskúšal našu odvahu a ochotu prijať zmenu; v takom okamihu nepomôže, ak sa tvárime, že sa nič nedeje, alebo sa ospravedlňujeme, že na takúto zmenu ešte nie sme pripravení.

Výzva však nečaká. Život sa neobzerá dozadu. Týždeň je viac ako dosť na to, aby sme sa rozhodli, či prijmem, alebo neprijmem vlastný osud.

Buenos Aires
august 2000

Už pätnásť rokov sedí stará Berta deň čo deň na priedomí svojho domu. Obyvatelia Viscos vedia, že starí ľudia celkom bežne snívajú o minulosti, o časoch svojej mladosti, pozorujú svet, do ktorého už nepatria, hľadajú tému, o ktorej by si mohli pohovoriť so susedmi.

Berta má iné dôvody, aby takto trávila čas. Jej čakanie sa zavŕšilo v to ráno, keď zazrela, ako po strmom námestí kráča cudzinec a pomaly smeruje k jedinému hotelu v dedine. Vôbec nezodpovedal predstavám, ktoré sa jej toľkokrát zjavovali pred očami; mal na sebe obnosené šaty, vlasy dlhšie, ako býva zvykom, a na tvári niekoľkodňové strnisko.

Prichádzal so svojím sprievodcom – démonom.

„Môj manžel má pravdu,“ povedala si len tak sama pre seba. „Keby som tu nebola, nik by si nič nevšimol.“

Nikdy nevedela ľuďom uhádnuť vek, a tak usúdila, že môže mať niečo medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou. „Ešte je mladý,“ pomyslela si, tejto poznámke však môžu porozumieť iba starci. V duchu sa spýtala, ako dlho tu zostane, nedospeła však k nijakému záveru; možno iba pár dní, veď má so sebou len plecniak. S najväčšou pravdepodobnosťou sa tu zdrží jednu noc a potom bude pokračovať za svojím osudom, o ktorom ona nič nevie a ani ju nezaujíma.

No predsa to dlhoročné vysedávanie na priedomí stálo za

to, lebo za ten čas, čo naňho čakala, naučila sa pozorovať krásu hôr – predtým ju nikdy nevníkala, tu sa narodila, tu žila a na hory i na krajinu bola zvyknutá.

Ako sa dalo predpokladať, cudzinec vošiel do hotela. Berta si pomyslela, že by vari bolo dobré pohovoriť si o jeho nežiaducej prítomnosti s farárom; ten by však jej obavy nebral vážne, povedal by, že ide o starecké bludy.

A tak jej teraz nezostalo nič iné, len pozorovať, čo bude nasledovať. Démon nepotrebuje veľa času, keď chce zničiť, čo si zaumienil – rovnako ako búrky, hurikány a lavíny, ktoré za niekoľko hodín dokážu vyvrátiť z koreňov a polámať dvestoročné stromy. Náhle si uvedomila, že do Viscos práve vstúpilo Zlo a ona na tom nemôže vôbec nič zmeniť. Démoni prichádzajú a odchádzajú, hoci nie vždy poznacia miesto, kam prídu, svojou prítomnosťou. Neustále putujú svetom, niekedy len preto, aby sa dozvedeli, čo sa kde deje, inokedy zas, aby vyskúšali tú či onú dušu; sú však veľmi nestáli a bez akejkoľvek logiky menia predmet svojho záujmu, vedie ich jedine túžba po rozkoši z boja, ktorý by stál za to. Berta sa nazdávala, že vo Viscos nie je nič až také zaujímavé, aby to pritiahlo kohokoľvek na dlhšie ako na jeden deň – a najmä kohosi takého zaujímavého a zaneprázdneného, ako je posol temnôt.

Chcela sústrediť pozornosť na čosi iné, ale cudzincov obraz jej neschádzal z mysle. Obloha, ktorá bola predtým zaliata slnkom, sa začala zaťahovať mrakmi.

„V tomto ročnom období je to celkom normálne,“ pomyslela si. „Vôbec to nesúvisí s príchodom cudzinca, je to náhoda.“

Vtedy začula ťahavý zvuk hromu a za ním ďalšie tri zahrmenia. Na jednej strane to znamená, že sa blíži dážď, na druhej strane, keby mala veriť starým miestnym poverám, môže si hrom vyložiť ako hlas rozhnevaného Boha, ktorý sa sťažuje, že ľudia voči nemu zľahostajneli.

„Asi by som mala čosi urobiť. Napokon, prišlo to, na čo som čakala.“

Zopár minút sledovala, čo sa navôkol robí; oblaky viseli čoraz nižšie nad mestom, ale už nezachytila nijaký zvuk. Ako správna bývalá katolíčka neverila tradícii ani poverám spojeným s Viscos, ktorých korene siahali do čias prastarej keltskej kultúry, čo tu kedysi prekvitala.

„Hrom nie je nič iné, len prírodný úkaz. Ak by Boh chcel prehovoriť k ľuďom, iste by použil priamočiarejší spôsob.“

Práve keď o tom Berta premýšľala, začula nový úder hromu – tentoraz celkom nablízku. Zdvihla sa zo stoličky a odniesla ju dnu, skôr ako sa rozpršalo – teraz jej však srdce zovrel nedefinovateľný strach.

„Čo mám robiť?“

Opäť si zaželala, aby cudzinec čo najskôr opustil mestečko; je už pristará na to, aby pomohla sebe i celej dedine, alebo dokonca všemocnému Pánu Bohu, ktorý v prípade, že bude potrebovať pomoc, si iste vyberie kohosi mladšieho. Zatiaľ čo sa to všetko odohrávalo, cítila sa ako v delíriu; a keďže jej manžel nemal čo robiť, vymýšľal zábavky, ktorými jej pomáhal naplňať čas.

O tom, že videla démona, však ani na okamih nezapochybovala.

Bol z mäsa a kostí, oblečený za pútnika.